

Uddannelsesudvalget (2. samling)
UDU alm. del - Bilag 196
Offentligt

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg

Afdelingen for grundskole og
folkeoplysning

Frederiksholms Kanal 26
1220 København K.
Tlf. 3392 5600
Fax 3392 5666
E-mail uvm@uvm.dk
www.uvm.dk
CVR nr. 20-45-30-44

Svar på spørgsmål 273 (alm. del):

31-03-2008

I brev af 29. januar 2008 har udvalget stillet mig følgende spørgsmål:

Spørgsmål 273:

”Kan ministrene bekræfte, at børn, der bor i krisecentrene, reelt ikke har adgang til henholdsvis dagpleje/daginstitution og skole/fritidstilbud, da de fleste af dem ikke kan bruge deres gamle skole m.v. af frygt for, at faderen skal opsøge dem, og at dette betyder, at der kan gå mellem 4 måneder og 1 år, inden de bliver undervist eller igen kan gå i børnehave, og hvordan hænger dette i givet fald sammen med den kommunale forpligtigelse til at sørge for, at der er dagpasning, undervisning og fritidstilbud til disse børn?”

Svar:

Jeg har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Velfærdsministeriet, der har oplyst følgende:

”Det er en meget svær situation for en familie, når de er nødt til at søge til et krisecenter. LOKKs statistik viser, at 1594 børn kom med deres mor på krisecenter i 2006. Statistikken viser, at 64 procent af de 0-6-årige børn, der gik i dagtilbud før opholdet på krisecentret, har måttet stoppe i dagtilbud ved indflytning på centret.

Dette skal ses i lyset af, at mange mødre med børn hurtigt forlader krisecentrene igen. Kun en lille gruppe på 11 procent, i alt 174 børn, opholder sig på krisecentret i over tre måneder. Tal trukket fra LOKKs statistik viser, at ca. 32 procent af disse børn ikke gik i daginstitution, mens de opholdt sig på krisecentret, svarende til 42 børn.

At børnene i mange tilfælde ikke går i dagtilbud under opholdet, skal også ses i sammenhæng med, at børn, der kommer med deres mor på

krisecenter, har forskellige behov. Nogle børn er traumatiserede af de oplevelser, som de har været udsat for, og har derfor brug for at få ro og tryghed i deres hverdag. For andre børn vil det at komme i dagtilbud under ophold på krisecentret være godt og konstruktivt. Det kan give barnet positive oplevelser og legemuligheder, og barnet bliver stimuleret af aktiviteterne i dagtilbuddet. For nogle børn vil deres hidtidige dagtilbud være så langt væk rent geografisk, at transporttiden vil være problematisk, og børnene har måske ikke i starten af et ophold på et krisecenter overskud nok til at starte i et helt nyt dagtilbud med nye voksne og børn.

Når kvinder og børn opholder sig i længere tid på et krisecenter, vil krisecentrets beliggenhedskommune som udgangspunkt blive kvindens og børnenes nye opholdskommune og er derfor forpligtet til at være aktiv i forhold til at hjælpe disse beboere og deres børn, herunder stille en plads i et dagtilbud efter dagtilbudsloven til rådighed for barnet senest tre måneder efter, at forældrene har søgt om en dagtilbudsplads.

Krisecentrets beliggenhedskommune har også pligt til at føre tilsyn med alle børn på krisecentret, så de så tidligt som muligt kan få kendskab til tilfælde, hvor der må antages at være behov for særlig støtte til et barn. Kan et barn ikke komme til sin oprindelige daginstitution på grund af fare, bør dette give anledning til bekymring blandt personalet på krisecentret og hos den kommune, der fører tilsyn med barnet på krisecentret. Personalet på krisecentret har pligt til at underrette kommunen, hvis der er bekymring for barnet.

Børn, der kommer fra voldelige hjem, er jo i forvejen en gruppe børn, som myndighederne skal være særlig opmærksomme på, da det ikke kun er det selv at blive slået, der skader børn – men også det at overvære vold. Der er derfor al mulig grund til for kommunerne at være særligt opmærksomme på disse børn. I forbindelse med bekymring for et barn skal kommunen således lave en § 50 undersøgelse af barnet. Undersøgelsen skal komme hele vejen rundt om barnets forhold – herunder skal der også tages stilling til barnets udvikling og adfærd, pasningssituationen og barnets skolegang. De sociale myndigheder har således ifølge serviceloven pligt til at yde en tidlig og helhedsorienteret hjælp i forhold til det enkelte barn.

Velfærdsministeriet og satspuljepartierne har søsat et udviklingsprojekt for 52 mio. kr., som skal gøre kommunerne bedre til at give kvinder og børn, der kommer på krisecenter og børn, som lever i voldsramte familier, en helhedsorienteret og løsningsfokuseret indsats.”

Jeg kan tilføje, at det efter folkeskolelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., påhviler kommunalbestyrelsen at påse, at alle undervisningspligtige børn i kom-

munen indskrives i folkeskolen eller får en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen.

Efter lovens § 5, stk. 6, 1. pkt., skal der i fornødent omfang gives supplerende undervisning til elever, som har været uden undervisning i længere tid.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg

Afdelingen for grundskole og
folkeoplysning

Frederiksholms Kanal 26
1220 København K.
Tlf. 3392 5600
Fax 3392 5666
E-mail uvm@uvm.dk
www.uvm.dk
CVR nr. 20-45-30-44

Svar på spørgsmål 274 (alm. del):

31-03-2008

I brev af 29. januar 2008 har udvalget stillet mig følgende spørgsmål:

Spørgsmål 274:

”Kan ministrene i fortsættelse af forrige spørgsmål bekræfte, at problemet med ingen skolegang opstår, når det er den biologiske far, der er skyld i, at moder og barn er endt på krisecenter, idet en forælder (moderen), som har fælles forældremyndighed med faderen, ikke kan tage barnet ud af skolen og melde det ind på en anden skole uden faderens samtykke, og hvilke overvejelser giver dette i givet fald ministrene anledning til herunder i forhold til eventuelle ændringer i de gældende regler på dette punkt?”

Svar:

Spørgsmål om fælles forældremyndighed hører under Justitsministeriet.

Jeg er bekendt med justitsministerens besvarelse af samme spørgsmål, som jeg kan henholde mig til.

Med venlig hilsen

Bertel Haarder